

Ре:цензії

03.10.2013|07:37|[Ольга Деркачова](#)

Паралельний Київ

Тетяна Белімова. *Київ.ua.* – Харків: **КСД**, 2013. – 256 с.

Все начебто просто: родинна криза, любовні історії на стороні, спроби примиритися, розходження та пошуки іншого комфорту. Все просто до банального. Хто ж про це не писав? Про втечі від нелюбові та жіночу самотність на тлі чоловічої тиранії. От тільки Белімова не оплакує бідну жіночу долю, не змальовує жертвою ні його, ні її, не виправдовує ні його, ні її, не вирішує, хто винен. Авторка знаходиться немов за склом, спостерігаючи за чужими родинними баталіями.

Це твір-переплетення двох монологів – її та його, твір-невдоволення, в якому за остаточною крапкою тягнуться ще багато трикрапок.

Це роман-несподіванка, роман, від якого не знаєш, чого чекати, а коли здається, що вгадав, як воно буде далі, авторка робить несподівано-витончений, неочікуваний пасаж, і все починається знову.

«Вона пішла, але багато з її речей, на які він весь час натикався, ніби симулювали її присутність. Вона пішла... Чи не цього він хотів? Не цього прагнув, коли викидав її до ліфта в самій сорочці...» Саме так розпочинається цей роман, і читач чекає логічного сльозливого продовження про те, як бідна і нещасна жінка тремтітиме від холоду, страху і самотності. Проте авторка не зупиняється на цьому сюжетному клаптику. Жінки немає на перших сторінках взагалі. Ми нічого про неї не знаємо, окрім того, що думає про неї її чоловік посеред тиші. І ми починаємо думати те ж, що й він, про невдячну дружину, яку забезпечили всім, а вона... От тільки насторожують дві деталі. Він створив усе для неї, навіть ім'я («Льона. Це він її створив»), а ще у списку контактів на літеру «Л» вона десь губиться поміж Люсь, Ляль, Ліз та Лад.

У них різні простори. Два різних Києва. Один, її, – у шикарній квартирі, інший, його, – поза цим помешканням. Йому належить весь світ, їй – кілька квадратних метрів. Ілюзія щастя і спокою, яку ми спостерігаємо ледь не щодня серед знайомих родин, маркованих означником «щасливі». Проте нещасливі обидвоє, і проблема, що ніхто з них насправді, по щирості, не розуміє, що і чому бракувало для щастя. Усе ж начебто було добре. Оцьому «начебто було добре» присвячено значну частину книги. Монологи Льони

ряснюють спогадами і самовиправдовуваннями, останнього іноді забагато. Монологи її чоловіка ряснюють обра́зами та сповнені люті, адже «Вони мали абсолютно нормальну родину!» І в цих монологах набагато більше справжнього, аніж у наступних любовних історіях.

У нього – коханка, у неї – коханець. Від цих любовних захоплень папахує штучністю та схематичністю, адже відбуваються вони під знаком колишніх стосунків. Хоча згодом захоплення Альони переростає у кохання, як їй здається, усього її життя. Він немов казковий принц – розумний, красивий, небідний, неодружений, та ще й пише вірші. І раптом з розряду «правильних» вона переходить в розряд «неправильних». Ще не розлучена, з двома дітьми. Вона не підходить йому для його успішної кар'єри. Усе, що він, отой принц, може запропонувати їй – роль коханки.

Альона бореться зі стереотипами: вона тікає із золотої клітки і виживає. Але стає жертвою іншого, чужого, стереотипу, знову створеного чоловіком, - вона не пасує до нового ідеального життя з численними проблемами та клопотами. І зрештою, тікаючи від нього, наштотується на ще один: фактично той, попередній, стереотип щасливої родини.

Її коханий одружується. Альона, повертається до чоловіка, стаючи знову Льоною. «А загалом, у нас чудова родина, навіть взірцева: без мордобою, алкоголю й матюків. От так і живемо...» - іронізує героїня, розуміючи, що справжня вона лишилася в іншому Києві, віртуальному просторі, де могло би бути все, якби не бажання отого, іншого, жити «правильно», створивши нову «ідеальну» родину.

Все, що залишається, – віртуальний соцмережовий простір, в якому завжди все краще, світліше і так, як хочеться: «Ані відчай, ані безвихідь мого тодішнього існування в Україні не змусили мене шукати порятунку десь у нетрях Інтернету, слід яких виводив десь аж на берег незнаного океану. Мені просто хотілося жити! Бути хоч для когось цікавою! Аби хоч хтось (хай і надвечір, а іноді глибоко поночі!) радів моїй появі (і мені було плювати, що це лише зелене коло моєї присутності на сайті)!»

І саме у цей момент авторка стає на бік своєї героїні, видавши її заміж за колишнього однокласника, тепер небідного американського громадянина. Героїня приходить до висновку, що є речі, важливіші за любов і красу – це доброта. Вона переконана, що саме доброта рятує світ. Можливо, рятує, але от тільки не її світ. Альоні тісно й у цьому шлюбі (не рятує навіть народження третьої дитини), проте вона вже не пакує валізи і не йде геть, а відвідує психіатра. «Ви – щаслива жінка! Основна ваша проблема – це те, ви не хочете бути щасливою! Ви шукаєте й шукали в попередньому житті, у колишньому шлюбі будь-яку зачіпку, щоб здаватися нещасною...» Власне так і є. Альона ніколи не буде щасливою в жодному шлюбі, бо вона ні громадянка України, ні громадянка Америки, вона мешканка віртуального міста Київ.ua, де залишився той, хто пише вірші, той, кого поки що неможливо пробачити.